

Αίτηση αναιρέσεως του J. M. Le Pen, η οποία υποβλήθηκε στις 15 Μαΐου 2003 (τηλεομοιοτύπημα της 10.05.2003), κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 10ης Απριλίου 2003, επί της υποθέσεως T-353/00, J. M. Le Pen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υποστηριζομένου από τη Γαλλική Δημοκρατία

(Υπόθεση C-208/03 P)

(2003/C 275/40)

Ο J. M. Le Pen, εκπροσωπούμενος από τον F. Wagner, avocat, άσκησε αναιρέση στις 15 Μαΐου 2003 (τηλεομοιοτύπημα της 10.05.2003) ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 10ης Απριλίου 2003, επί της υποθέσεως T-353/00, J. M. Le Pen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υποστηριζομένου από τη Γαλλική Δημοκρατία.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει παραδεκτή την αίτηση αναιρέσεως του J. M. Le Pen κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Απριλίου 2003·
- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως του J. M. Le Pen κατά της αποφάσεως, υπό μορφή δηλώσεως της Προέδρου, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, η οποία έχει ως ακολούθως: «συνεπώς, συμφώνως προς το άρθρο 12, παράγραφος 2, της πράξεως του 1976, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνει γνώση της γνωστοποιήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως με την οποία διαπιστώνεται η έκπτωση (του νυν αναιρεσείοντος) από το βουλευτικό αξίωμα·»
- να αναιρέσει, κατά ταύτα, την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση εν όλω ή ως προς ορισμένα από τα κεφάλαιά της και ορισμένους από τους εξετασθέντες λόγους ακυρώσεως·
- να αποφανθεί κατά νόμον, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δυνάμει του άρθρου 54 του Οργανισμού του Δικαστηρίου·
- να ακυρώσει την προσβαλλομένη πράξη·
- να επιδικάσει στον J. M. Le Pen το ποσό των 50 000 γαλλικών φράγκων (ήτοι 7 622,45 ευρώ) για έξοδα που δεν μπορούν να αναζητηθούν·
- να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο σύνολο των εξόδων της δίκης.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται στην εκ μέρους του Πρωτοδικείου παράβαση του κοινοτικού δικαίου όσον αφορά το παραδεκτόν της προσφυγής ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης πράξεως.

Μολονότι προέρχεται κατ' αρχήν από την Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, η πράξη έχει τη μορφή ανακοινώσεως ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνει γνώση της γνωστοποιήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως, με την οποία διαπιστώνεται η έκπτωση του J. M. Le Pen από το βουλευτικό αξίωμα.

Η πράξη αυτή έχει τρία χαρακτηριστικά:

- παράγει έννομες συνέπειες: εν προκειμένω, πρόκειται για πράξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η οποία τροποποιεί τη νομική κατάσταση του J. M. Le Pen, η δε έκπτωσή του από το βουλευτικό αξίωμα απαγγέλλεται ή διαπιστώνεται με την προσβαλλομένη πράξη·
- έχει οριστικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι πρόκειται για πράξη που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως προπαρασκευαστική·
- παράγει αποτελέσματα πέραν της εσωτερικής τάξεως του Κοινοβουλίου, επηρεάζοντας τη νομική κατάσταση και τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα του J. M. Le Pen. Η εν λόγω απόφαση της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αφορά πράγματι τη νομική θέση του αναιρεσείοντος, αποστερώντας τον από το βουλευτικό αξίωμα, κατ' αυτόν τον τρόπο δε επηρεάζοντας την αντιπροσώπευση των εκλογέων και νοθεύοντας εκ των υστέρων το αποτέλεσμα των εκλογών.

Επομένως, πρόκειται για πράξη δυνάμει να προσβληθεί, η δε άσκηση προσφυγής είναι δυνατή από την ίδια τη φύση της πράξεως.

Πράγματι, φαίνεται ότι, κατ' εσφαλμένη νομική και πραγματική εκτίμηση, το Πρωτοδικείο δεν διέκρινε μεταξύ του παραδεκτού (της φύσεως της πράξεως) και της ουσίας (της αρμοδιότητας του εκδόντος την πράξη).

Μόνο βάσει πρωθύστερου συλλογισμού, ο οποίος στερεί από τον διάδικο τη δυνατότητα να επιτύχει δικαστική απόφαση επί της ουσίας, όπως θα είχε δικαίωμα, το Πρωτοδικείο, αποφανόμενο ότι η πράξη έπασχε ακυρότητα λόγω αναρμοδιότητας του εκδόντος αυτήν οργάνου, κατέληξε στο ανυπόστατο αυτής και, επομένως, στο απαράδεκτο της προσφυγής ακυρώσεως.

Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτή, η προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της 23ης Οκτωβρίου 2000 της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στηρίζεται επί των λόγων ακυρώσεων και των κύριων επιχειρημάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη της προσφυγής της 21ης Νοεμβρίου 2000 (1).

(1) Υπόθεση T-353/00, Jean-Marie Le Pen κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, EE C 28 της 27.1.2001, σ. 27.